

4. Direktivo 93/13 je treba razlagati tako, da nasprotuje razlagi – v sodni praksi – določbe nacionalnega prava, ki ureja pogoje v zvezi s predčasno zapadlostjo pri posojilnih pogodbah, kakršen je člen 693(2) zakona 1/2000, kakor je bil spremenjen z uredbo zakonom 7/2013, ki nacionalnemu sodišču, ki je ugotovilo, da tak pogodbeni pogoj ni pošten, prepoveduje, da ga razglasi za ničen in da izključi njegovo uporabo, če ga prodajalec ali ponudnik dejansko ni uporabil, vendar je spoštoval pogoje, določene s to določbo nacionalnega prava.

(¹) UL C 421, 24.11.2014.

Sodba Sodišča (tretji senat) z dne 9. februarja 2017 (predlog za sprejetje predhodne odločbe Supreme Court – Irska) – M/Minister for Justice and Equality, Ireland in Attorney General

(Zadeva C-560/14) (¹)

(„Predhodno odločanje — Območje svobode, varnosti in pravice — Direktiva 2004/83/ES — Minimalni standardi glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da se jim prizna status begunca — Prošnja za subsidiarno zaščito — Zakonitost nacionalnega postopka obravnave prošnje za subsidiarno zaščito, vložene po tem, ko je bila prošnja za priznanje statusa begunca zavrnjena — Pravica do izjave — Obseg — Pravica do ustnega razgovora — Pravica do predlaganja in zasliševanja prič)

(2017/C 104/17)

Jezik postopka: angleščina

Predložitveno sodišče

Supreme Court

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: M

Tožene stranke: Minister for Justice and Equality, Ireland in Attorney General

Izrek

Pravica do izjave, kot se uporablja v okviru Direktive Sveta 2004/83/ES z dne 29. aprila 2004 o minimalnih standardih glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da se jim prizna status begunca ali osebe, ki iz drugih razlogov potrebuje mednarodno zaščito, in o vsebini te zaščite, načeloma ne zahteva, da mora imeti prosilec za subsidiarno zaščito v primeru, v katerem nacionalna ureditev, kakršna je v postopku v glavni stvari, ki za obravnavo prošnje za pridobitev statusa begunca in za obravnavo prošnje za subsidiarno zaščito določa ločena postopka, ki si sledita, pravico do ustnega razgovora v zvezi s svojo prošnjo in pravico na tem razgovoru predlagati in zasliševati priče.

Ustni razgovor pa je treba opraviti, kadar je zaradi posebnih okoliščin, ki izhajajo iz informacij, ki jih ima pristojni organ, ali iz osebnega ali splošnega položaja, na podlagi katerega je bila vložena prošnja za subsidiarno zaščito, nujen, da bi se lahko ta prošnja obravnavala ob popolnem poznavanju dejstev, kar mora preizkusiti predložitveno sodišče.

(¹) UL C 81, 9.3.2015.